

Vill Gud mitt bästa?

Av Per-Anders Grunna

Så länge allt går relativt smärtfritt ställs sällan frågan: Vill Gud mitt bästa? Men när livet verkligen krånglar till sig, när provningarna synes outhärdliga, när sjukdom och andra plågor pressar på kan även en kristen uppleva verklig nöd. Vi kan uppleva nöd på tre plan, till ande, själ och kropp. Varför har just jag eller mitt barn fått den här sjukdomen? Varför blir inte jag bjuden eller varför blir jag förfördelad? Hur kan Gud tillåta att kyrkans lära och församlingens liv förstörs och vad gör han för sitt folk idag? Kan verkligen jag bli frälst, som har gjort så många grova synder? Kan och vill Gud hjälpa mig?

Hos Matteus berättas om en sådan situation. Jesus botar en pojke med en stum ande. Pojkens far berättade för Jesus om svårigheterna. ”Ofta kastar anden honom än i elden och än i vattnet för att ta livet av honom. Men om du kan, så förbarma dig över oss och hjälp oss!” Jesus sade till honom: ’Om jag kan, säger du. Allt förmår den som tror.’ Genast ropade barnets far: ’Jag tror. Hjälp min otro!’” (Mt 9:22-24) Därefter drev Jesus ut den onda anden.

På samma sätt får du komma till Jesus med ditt bekymmer i bön. Du får t ex överlämna all din synd åt Kristus och ta emot hans barmhärtighet. Han vill ge dig förlåtelse och upprättelse, hjälp och positiv ledning. Han har fullbordat allt och försonat allt. Jo, men räcker min tro då? När du kommer till Jesus så är det ett tecken på tro. Att vilja tro är också tro. Tron består dels av försanthållande och dels av tillit. Om vi lyssnar till Guds ord skapas tron på att allt är sant. Men ordet i kombination med att vandra vägen med Jesus lär oss tillit. Det står skrivet: ”Tron är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser.” (Heb 11:1)

Att Kristus har dött för hela världens synd, det vet jag, men hur är det då med mig. Kan verkligen jag med mitt fördärvade hjärta förvänta mig en nådig Gud? Paulus svarar: ”Ni var på den tiden utan Kristus, utestängda från medborgarskapet i Israel och hade ingen del i förbunden med deras löfte. Ni levde utan hopp och utan Gud i världen. Men nu har ni, som är i Kristus Jesus och som en gång var långt borta, kommit nära genom Kristi blod.” (Ef 2:12-13) Jesus Guds Sons blod renar från all synd och insätter oss i full gemenskap med Gud. På grund av vårt syndafördärv, alltså vår inneboende benägenhet till det onda, kan ingen av oss meritera sig för himlen, men på grund av Jesus finns det hopp. Kristus säger: ”Det som är omöjligt för människor är möjligt för Gud.”

Men Gud är ju en helig och rättfärdig Gud och han måste straffa synden. Det är just detta som redan har gjorts på Golgata kors. Där förenas Guds helighet och Guds kärlek. Herren måste straffa synden och gör det, men samtidigt älskar han oss och därför tar han själv på sig straffet i vårt ställe. Ta därför till dig hans många kärleksförklaringar i ordet. Det står i Ef 2:4-7 ”Men Gud som är rik på barmhärtighet har älskat oss med så stor kärlek, också när vi ännu var döda genom våra överträdelser, att han har gjort oss levande tillsammans med Kristus. Av nåd är ni frälsta. Ja, han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus, för att i kommande tider visa sin överväldigande rika nåd genom godhet mot oss i Kristus Jesus.”

Du är alltså fri i Kristus. Frälsningen beror inte på dig, utan på honom vilken tron griper om. Det som är förlåtet har Gud glömt. Jesaja skriver: ”Tänk inte på det som har hänt, bry er inte om det som förr har varit. Se, jag gör något nytt. Redan nu visar det sig. Märker ni det inte? Jag skall göra en väg i vildmarken och strömmar i öknen.” (Jes 43:18-19)

Vill Gud det bästa för min evighet? Svaret är alltså ja. ”Ty av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det, inte på grund av gärningar, för att ingen skall berömma sig. Ty hans verk är vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, som Gud har förberett, så att vi skall vandra i dem.” (Ef 2: 8-10) Glädjen i himlen är vårt mål och redan nu äger vi Guds rike i våra hjärtan när vi kommer till Jesus. Gärningarna som det talas om är trons frukt, som är verkad av den helige Ande genom ordet. Det är Herren som vänder oss till honom och till vår nästa. Aposteln skriver: ”Då ni alltså har uppstått med Kristus, sök då det som är där ovan, där Kristus sitter på Guds högra sida. Tänk på det som är där ovan, inte på det som är på jorden.” (Kol 3:1-2)

Att genom ordet, dopet, avlösningen och nattvarden hjälpa människor till en rätt tro på sin Frälsare – det är kyrkans första och främsta uppgift. Men det finns två viktiga skäl att inte stanna där. Det första skälet är att Gud också skapat oss med ett psyke och en kropp, även om Jesus förvisso prioriterar det andliga behovet: ”Gör er inte bekymmer och fråga inte: Vad skall vi äta? Eller: Vad skall vi dricka? Eller: Vad skall vi klä oss med? Efter allt detta söker hedningarna, men er himmelske Fader vet att ni behöver allt detta. Nej, sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också.” (Mt 6:31-33)

Det andra skälet att även tala om det som hör till att människan består också av själ och kropp är att Bibeln gör det. Skriften visar att Gud bryr sig om oss i handling: att Gud skapat oss och uppehåller oss, att Gud ledde det judiska folket ur Egypten, att Gud sände sin Son, att Gud förser oss med mat och kläder från dag till dag, att han ger löften, han upprättar förbund, befriar och välsignar enskilda människor osv. Guds godhet är något konkret och detta kan vi erfara. Det är något som är synligt i historien, i upprättade folk och i enskilda människors liv. Gud agerar hela tiden i vår vardag, i historiska skeenden, som vi själva är indragna i. Vi kan ana Guds försyn eller osynliga hand när vi ser tillbaka på våra liv eller historien. Vi anar att det är någon som har kontroll, en Gud som sätter gränser för det onda och skapar förutsättningar för att hans planer för våra liv ska bli verklighet. Han lägger saker på våra hjärtan, ger oss förmåga och tillfällen. Vi anar i en gudomlig närvaro, som manifesteras mitt ibland oss. Det är ingen tillfällighet att jag mötte den person som ledde mig till Guds ord och tron, till min hustru eller att jag fick just det arbete eller den bostad jag har. Och vi ska se att han med sin omsorg också finns med i det svåra vi har mött och möter.

Det är sant att Gud alltid prioriterar sitt rike och våra själars evighet. Många prövningar får sin förklaring i detta att Gud i första hand vill rädda vår själ. Men när vi läser hur Gud handlar med sitt folk och hur Jesus bemöter individer förstår vi att Gud inte väntar med att ge oss av sitt goda förrän i himlen, utan ofta redan här och nu i skapelsen. Ta t ex berättelsen om två blinda som behövde hjälp. ”Då Jesus gick därifrån, följde två blinda efter honom och ropade: ’Förbarma dig över oss, Davids son!’ Och när han kom hem, gick de fram till honom. Jesus frågade dem: ’Tror ni att jag kan göra detta?’ De svarade. ’Ja, Herre.’ Då rörde han vid deras ögon och sade: ’Som ni tror skall det ske med er.’ Och deras ögon öppnades.” (Mt 9:27-30a) Vi får alltså tro att Jesus vill och kan hjälpa oss med vad som helst. Vi ska inte ta det lätt med Guds ords löften. ”Den som föraktar ordet, hemfaller åt dess dom, den som fruktar budet får belöning.” (Ords 13:13) Vi ärar Gud när vi tar hans löften på allvar. Gud är nogga med sin ära.

Herren vill att vi låter honom vara med också i sådant som gäller vårt förhållande till medmänniskan eller till sådant som rör sig i tiden. Men han vill att vi gör det på hans sätt. ”Ty även om vi lever här i världen, strider vi inte på världens sätt. De vapen vi strider med är inte svaga utan har makt inför Gud att bryta ner fästen. Ja, vi bryter ner tankebyggnader och allt högt som reser sig upp mot kunskapen om Gud. Och vi gör varje tanke till en lydiga fånge hos Kristus och är beredda att straffa all olydnad, så snart ni har blivit lydiga.” (2 Kor 10:3-6) Paulus utgår ifrån uppenbarelsen, Guds ord, och när vi försöker följa Guds ord och oavkortat förkunna det sker något för evigheten. Människor tar intryck. Där ska fokus vara. Herrens ord vänder inte tillbaka fåfängt. En kyrka som följer detta kommer inte att bli besviken. Allt ligger nämligen i Guds hand. Han tar ansvaret när vi går i tro på hans ord.

Att följa Guds ord kan innebära svårigheter, men välsignelsen och nyttan hör särskilt evigheten till. Ett klart vittnesbörd kan leda till förföljelse. Men Jesaja skriver på Guds vägnar: ”För er skam skall ni få dubbelt igen, och de som förödmjukades skall jubla över sin del. Därför skall de få en dubbel lott i sitt land, evig glädje skall de få.” (Jes 61:7) Petrus, som blev martyr, talar till oss också idag: ”Mina älskade, var inte förvånade över den eld som ni måste gå igenom till er prövning, som om det hände er något oväntat. Nej, gläd er ju mer ni delar Kristi lidanden. Då skall ni också jubla och vara glada, när han uppenbarar sig i sin härlighet.” (1 Pet 4: 12-13)

Men det kan ibland upplevas som att det är en sak att tro Guds välsignelse över förföljelsen och en annan att lita på hans ord när han visar oss sin ovan väg. Den naturliga människan vill välja den enkla utvägen och undvika risker. Men låt oss inte glömma israeliterna inför att Herren sagt dem att inta sitt land. ”På andra sidan Jordan i Moabs land började Mose denna undervisning. Han sade: ’Herren, vår Gud, talade till oss vid Horeb och sade: ’Länge nog har ni uppehållit er vid detta berg. Bryt nu upp och bege er till amoréernas bergsbygd och till alla deras grannfolk på Hedmarken, i Bergsbygden och i Låglandet, i Negev och i Kustlandet vid havet till kananéernas land och till Libanon, ända till den stora floden, floden Euftrat. Se, jag har lagt länder framför er. Gå nu och inta det land som Herren med ed har lovat era fäder Abraham, Isak och Jakob att ge åt dem och deras efterkommande efter dem.” (5 Mos 1: 5-8) Dessvärre var israeliterna feiga när de fokuserade på sina motståndares storlek och fick vänta 40 år extra på grund av sin otro, inte på grund av att Gud inte skulle hjälpa dem. Inte heller ska vi i vår tid dra oss för att agera när Guds ord håller på att försvinna, från att gå den väg som Herren ändå öppnat, även om den kan kräva nytänkande och försakelse. När rätt förkunnelse tas ifrån Guds folk så finns möjligheten att samla till en fri gudstjänstgemenskap. Profeten skriver: ”Utvidga platsen för din boning, spänn ut tältdukarna som du bor inunder och spar inte. Förläng dina tältlinor och gör dina tältpluggar starka.” (Jes 54:2) Och Jesu bud och löfte i missionsbefallningen gäller tills han kommer tillbaka: ”Jag är med er alla dagar intill tidens slut.”

Gud befriade hebréerna så att de kunde fira gudstjänst åt Herren. Idag utför han ett liknande verk bland gudsfolket i Norden. När falska lärare brutit ner vad Gud byggt upp agerar han. Vi ser en parallell med Saul och David. Lukas återberättar i Apostlagärningarna: ”Sedan bad de att få en kung, och Gud gav dem Saul, Kis son, en man av Benjamins stam, för en tid av fyrtio år. Men Gud avsatte honom och gjorde David till kung över dem. Honom gav han sitt vittnesbörd: Jag har funnit David, Isais son, en man efter mitt hjärta. Han skall utföra min vilja i allt.” (Apg 13:21-22) Gud ser till hjärtat också hos en andlig ledare idag. Det är Gud vi ska följa, inte människor eller institutioner i första hand. Den som förkunnar Guds ord och söker leva efter det ska vi följa, ingen annan. Vi ska ha vår församlingsgemenskap där Guds ord predikas rent och klart och där sakramenten förvaltas enligt Kristi instiftelse. Och vi ska

undvika den falska läran. ”Den som umgås med visa blir vis, den som är vän med dårar går det illa.” (Ords 13:20)

Ja, det är gott att Gud leder oss på goda vägar i kyrkokampen, men hur är det då i mitt eget liv? Paulus svarar: ”Vi vet att för dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa”. (Rom 8:28a) Han bygger förstås detta löfte på Skriften: ”Idel godhet och nåd skall följa mig i alla mina livsdagar, och jag skall bo i Herrens hus evinnerligen.” (Ps 23:6) Detta är den bibliska grundinställningen. Den inger förväntan på Gud. När vi stiger upp varje morgon kan vi i tillit säga: Jag undrar vad gott Gud har tänkt för mig idag. Detta kan vi säga eftersom Skriften lär oss att även i något som synes vara en personlig katastrof kan det ligga en rik välsignelse.

I Bibeln skildras hur Gud tar hand om Josef, även när han var slav hos Potifar. Josef blev huvudansvarig hos Potifar. ”Från den stund han hade satt honom över sitt hus och alla sina ägodelar, välsignade Herren egyptiernas hus för Josefs skull. Herrens välsignelse vilade över allt han ägde, både hemma och ute på marken.” (1 Mos 39:5) Och även när Potifars hustru orätt hade fått Josef fängslad förstår vi att Gud kunde vända det onda till något gott. ”Men Herren var med Josef och visade honom nåd och lät honom bli vänligt bemött av föreståndaren för fängelset.” (1 Mos 39:21) Josef som respekterade Gud gjorde intryck och fick mer ansvar också i fängelset. ”Föreståndaren för fängelset bekymrade sig inte om något som Josef hade hand om, eftersom Herren var med honom och lät honom lyckas i allt han gjorde.” (1 Mos 39:23) Allt det svåra Josef var med om ledde till nästa steg i Guds plan. Slutligen blev han Faraos främste tjänare, men inget av detta hade varit möjligt om inte Guds vilja hade fått ske, även genom det svåra Josef fick uthärda en tid.

Det är samma livsvisdom som vi möter hos Job när han säger: ”Liv och nåd gav du mig, din omsorg bevarade min ande.” (Job 10:12) Job var med om förfärliga prövningar, men Gud visade honom till sist sin trofasthet genom att mångdubbelt kompensera honom. Att känna igen Guds trofasthet i välgång är en sak, men att känna igen hans välsignelse i motgång kan vara svårare utan den erfarna trons öga. Bibeln lär oss visheten att se längre än omständigheterna som möter just nu. Det är inte omständigheterna runt dig som gör dig till den du är, utan din attityd till dem. Petrus säger: ”Spänn därför bältet om livet och var vakna och sätt ert hopp helt och fullt till den nåd som skall komma er till del, när Jesus Kristus uppenbaras.” (1 Pet 1:13)

Vi kan alltså lita på att vi behöver möta motstånd, vi behöver ha svaga punkter i vår personlighet för att få den vishet som är formlad av Gud. Paulus vittnar om sin situation: ”För att jag inte skall bli högmodig på grund av dess utomordentligt höga uppenbarelser, har jag fått en törntag i köttet, en Satans ängel, som slår mig i ansiktet, för att jag inte skall förhäva mig. Tre gånger bad jag att Herren skulle ta den ifrån mig, men han svarade mig: ’Min nåd är nog för dig, ty kraften fullkomnas i svaghet.’ Därför vill jag hellre berömma mig av min svaghet, för att Kristi kraft skall vila över mig. Så gläder jag mig över svaghet, misshandel och nöd, över förföljelser och ångest, eftersom det sker för Kristus. Ty när jag är svag, då är jag stark.” (2 Kor 12: 7-10) Gud, som uppehåller universum, är alltså min starkhet. En ateist vill gärna tänka att han eller hon gör bäst i att finna styrkan i sig själv. Men hur blir det när hälsan sviker, pengarna är slut, när vännerna överger och man står där ensam? När livets verkliga allvar gör sig påmind duger inget annat än Gud själv. ”De rättfärdigas stig är lik gryningens ljus, som växer i klarhet, tills dagen når sin höjd. Men de ogudaktigas väg är som djupaste mörker, de märker inte det som vållar deras fall.” (Ords 4:18-19)

Även Guds barn kan uppleva långa tider av mörker, men hoppet i Gud gör skillnaden. Herren prövar oss inte över förmåga, utan bara så mycket som är till nytta för oss själva eller människor runt omkring oss. David skriver: ”Jag väntade ivrigt på Herren, och han böjde sig till mig och hörde mitt rop. Han drog mig upp ur fördärvets grop, ur den djupa dyn. Han ställde mina fötter på en klippa och gjorde mina steg fasta.” (Ps 40: 2-3) Paulus gjorde samma erfarenhet efter sina provningar: ”Men i allt detta vinner vi en överväldigande seger genom honom som har älskat oss.” (Rom 8:37)

Ja, detta är gott, men du vet inte hur förtalad och förfördelad jag har blivit, kanske någon säger. Vad har Guds ord att säga till mig? Det finns många händelser i en människas liv som man kan undra vad som var Guds mening med. Man kan undra vad Gud verkligen vill och vad han bara har låtit ske, alltså vad som är Guds vilja eller människors och den ondes vilja. Ofta är det först i backspegeln som vi får svaren. Ibland blir det först i evigheten som vi får klarhet över allt. Men en sak är säker. Vi får vara på vakt mot själafiendens försök att ingjuta bitterhet mot Gud och människor för våra motgångar. Det står skrivet: ”Se till att ingen går miste om Guds nåd och att ingen bitter rot skjuter skott och vållar skada och många smittas.” (Heb 12:15) Gud har gett dig själasörjare eller terapeuter som kan hjälpa dig att bearbeta det svåra du varit med om. Men ibland behöver det också strykas under att avundsjuka, missunnksamhet och annan missnöjdhet med livet förstör för många och hindrar det goda från att blomma ut. Därför ska vi vaka mot vår gamla natur som gärna tycker synd om sig själv och har svårt att se saker från andras och från Guds horisont. Låt därför inte hjärtats misstro mot Guds försyn smitta andra genom vad vi säger. Jesus säger: ”Det som går ut ur munnen kommer från hjärtat, och det gör människan oren. Ty från hjärtat kommer onda tankar, mord, äktenskapsbrott, otukt, stöld, falskt vittnesbörd och hädelser.” (Mt 15:18-19)

För en människa som sällan lyssnar till Guds ord och därmed inte får hjälp att göra upp med det mörka inom sig själv är det lättare att döma andra och att till och med odla tankar på hämnd. Men också här varnar aposteln på Guds vägnar: ”Hämnas inte, mina älskade, utan lämna rum för vredesdomen. Ty det står skrivet: ’Min är hämnden, jag skall utkräva den., säger Herren’. Men om din fiende är hungrig, så ge honom att äta, om han är törstig, ge honom att dricka. Gör du det samlar du glödande kol på hans huvud. Låt dig inte besegras av det onda utan besegra det onda med det goda.” (Rom 12:19-21) Vi får alltså lämna orättvisorna åt Gud. Vi får lita på att han är rättvis. Ibland sker hans rättvisa redan här på jorden, men alltid i evigheten. Han har lovat att belöna den som inte hävdar sin egen prestige, utan som gör det goda istället. ”Låt oss inte tröttna på att göra gott. Ty när tiden är inne får vi skörda, om vi inte ger upp.” (Gal 6:9)

Det är sant att vi inte alltid förstår alla besvikelser, men vår uppgift är inte att greppa allt utan att lita på att Gud har allting under kontroll och att det till slut blir som han har tänkt. ”Det fördolda hör Herren, vår Gud, till. Men det uppenbarade gäller för oss och våra barn till evig tid, för att vi skall följa alla ord i denna lag.” (5 Mos 29:29)

Gud har inte alltid så bråttom som vi människor. Han vet när rätta tiden är inne. ”Herren dröjer inte med att uppfylla sitt löfte, så som en del menar. Nej, han har tålmod mer er, eftersom han inte vill att någon skall gå förlorad utan att alla skall få tid att omvända sig.” (2 Pet 3:9) Återigen ska vi alltså minnas att Gud ser allt i ett evighetsperspektiv i första hand. Antingen får vi det vi ber om eller också det som är bättre. Gud vet bäst.

Men redan här på jorden kan du få nåden att liksom Josef en dag säga till dem som utsatte dig för dina värsta provningar: ”Ni tänkte ont om mig, men Gud har tänkt det till godo genom det

som nu har skett för att bevara många människors liv.” (1 Mos 50:20) Om inte Josef blivit såld som slav hade inte det hebreiska folket räddats undan hungersnöd.

Lämna därför det gamla bakom dig. Vi har alla behov av en bearbetningsfas där vi pratar av oss och får lov att klä våra känslor i ord. Men vi ska inte stanna där. ”Herren sade till Samuel: ’Hur länge tänker du sörja över Saul? Jag har ju förkastat honom, så att han inte kan vara kung över Israel. Fyll ditt horn med olja och ge dig av. Jag skall sända dig till betlehemiten Isai, ty en av hans söner har jag utsett åt mig till kung.’” (1 Sam 16:1)

Paulus har samma poäng: ”Bröder, jag menar inte att jag redan har gripit det, men ett gör jag: jag glömmer det som ligger bakom och sträcker mig mot det som ligger framför och jagar mot målet för att vinna segerpriset, Guds kallelse till himlen i Kristus Jesus.” (Fil 3:13-14)

Vi ska alltså inte döma över det som sker på förhand. Något till synes negativt kan vara det sista före Gud släpper på kranarna för sin välsignelse. Det står hos Jesaja: ”Mina tankar är inte era tankar, och era vägar är inte mina vägar, säger Herren. Nej, så mycket som himlen är högre än jorden, så mycket är mina vägar högre än era vägar och mina tankar högre än era tankar.” (Jes 55:8-9)

Om Gud har lagt något på ditt hjärta, om han har gett dig gåvor för något särskilt och om han ger dig möjligheter att förbereda dig för nya uppgifter så ska du ta vara på de tillfällena. Profeten skriver om Guds timing: ”Ty ännu måste synen vänta på sin tid, men den skyndar mot sin fullbordan och ljuger inte. Om den dröjer, vänta på den, ty den kommer helt visst, den skall inte utebli.” (Hab 2:3)

Vad är då provningars syfte? Kunde vi inte lika gärna slippa dem? Gud har ju makten att låta oss gå på en bädd av rosor om det vore så. Frågan Bibeln bollar tillbaka till oss är då: Utan Guds fostran skulle du inte kunna växa till i tro, hopp, kärlek och tålmod. Petrus skriver: ”Gläd er därför, om ni nu en kort tid måste utstå provningar av olika slag. Äktheten i er tro är långt värdefullare än guld som är förgängligt, fastän det håller provet i eld, och den tron skall visa sig bli till lov, pris och ära, när Jesus Kristus uppenbarar sig.” (1 Pet 6-7) Här är hemligheten bakom att många hårt provade fäder och mödrar i tron fått gåvan att vara förnöjda oavsett yttre omständigheter. Paulus skriver: ”Jag säger inte att jag har saknat något, för jag har lärt mig att vara nöjd med vad jag har.” (Fil 4:11) För nutidsmänniskan är evangeliet verkligen en befrielse i vardagens stress och prestationsångest.

I arbetslivet talas det om vikten att vara coachable eller mottaglig för konstruktiv kritik. Jesaja är inne på samma spår: ”Om ni är villiga att höra skall ni få äta landets goda.” (Jes 1:19) Han säger också: ”Herre, du är vår Fader. Vi är leret, och du är den som danat oss, vi är alla verk av din hand.” (Jes 64:8) Hemligheten bakom en helgad människas goda frukter är alltså en kombination av att hon läser sin bibel regelbundet, talar med Gud om allt och ber om kraft att uthärda allt.

När det gäller vår kallelse i hemmet, skolan eller på arbetet lär Luther oss att leva tillsammans på ett bibliskt sätt i katekesens hustavla. Vår trohet i tjänsten bygger på aposteln's ord: ”Vad ni gör, gör det av hjärtat, så som ni tjänar Herren och inte människor.” (Kol 3:23) Jag tjänar alltså Gud när jag städar, snickrar, lagar mat, undervisar osv. Det säger sig självt att en medarbetare som tjänar alla som om de vore Gud själv ofta kommer att få rika möjligheter att utvecklas i sin tjänst. Om du gör det bästa av den situation du just nu befinner dig i så förbereder du dig för att kunna ta vara på tillfällena som Gud har i förvar för dig i framtiden. En kristen behöver därför inte vara rädd för framtiden, utan kan luta sig mot Gud och hans stöd. ”Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.” (Fil 4:13) Och i Psaltaren står det:

”Herren gör en mans steg fasta och gläder sig över hans väg. Om han faller störtar han ej till marken, ty Herren håller honom i handen.” (Ps 37:23-24) Detta är en stor trygghet, som världen saknar.

När vi så fått hjälp att lämna det gamla bakom oss får vi se framåt. Livet i Kristus är ytterst en befrielse från egot. Aposteln Jakob skriver: ”Ni vet inget om morgondagen. Vad är ert liv? Ni är en rök, som syns en liten stund och sedan försvinner. Istället borde ni säga: ’Om Herren vill och vi får leva skall vi göra det eller det.’” (Jak 4:14-15) Vi behöver ibland bli påmind om detta allvar. Jag lever tack vare att Gud vill det. Jag själv är faktiskt inte universums medelpunkt. Gud är det och hans barmhärtighet mot mig förnyar mitt hjärta att se medmänniskans behov. Det är alltid en befrielse för en människa att få hjälp att se bortom sig själv. När vi ser på Jesus får vi också hjälp att se nästans nöd. Det vi sår ut kan vi få se växa. Gud glömmer inte det goda vi gjort, utan låter det få bli till nytta. I Apostlagärningarna kan vi läsa: ”I Cesarea bodde en man som hette Kornelius, en officer vid den italiska vaktavdelningen. Han var from och fruktade Gud liksom alla i hans hus, och han gav frukostigt med gåvor till folket och bad alltid till Gud.” (Apg 10:1-2) Av nåd gav Herren honom en änglasyn. Ängeln sa: ”Dina böner och offer har stigit upp till Gud som ett offer han kommer ihåg.” (Apg 10:4b) Detta ledde till att Kornelius som var hedning fick ta emot juden Petrus och äta med honom. Detta var något mycket stort i en tid då juden inte åt tillsammans med oomskurna, även om de var kristna judar. Men Kornelius uthållighet i tron gjorde att han fick vara en nyckelperson i det skeende som utgjorde Guds vägledning till de judekristna att alla nu kan äta allt och tillsammans med alla. Genom din förnöjsamhet med att tillhöra något som kunde likna ett b-lag och din trohet i det lilla kan Gud också använda dig som sitt redskap när upprättelsens timme är slagen.

Även om du upplever att du bara får otack så håll ut. Jesus sa: ”Ge, och ni skall få. Ett gott mått, packat, skakat och rågat skall Gud ge er i famnen. Ty med det mått som ni mäter med skall det mätas upp åt er.” (Luk 6:38) När du planterar god säd hos din nästa leder det till något positivt. Vi kan likna det vid att du gör en insättning på ett bankkonto. När du visar omsorg, trots att det inte kan avkrävas av dig, gör du en insättning. När du sviker någon gör du ett uttag från ditt konto av förtroende hos den personen. Ju mer du satt in, ju mer förtroende kan du få. På t ex missionsfälten kan man märka detta genom att en missionär som utövat diakoni i cirka tre år sedan kan få förtroendet att berätta om sin Gud.

Ofta kan det vara så att när vi fokuserar på andras problem, då fokuserar Herren på våra. Aposteln skriver: ”Var och en må ge vad han har beslutat sig för i sitt hjärta, inte med olust eller av tvång. Ty Gud älskar en glad givare. Och Gud har makt att låta all nåd överflöda till er, så att ni alltid och under alla förhållanden har nog av allting och kan ge i överflöd till varje gott verk.” (2 Kor 9:7-8)

Att vara kristen innebär alltså inte bara att man ska acceptera ett antal trossatser och lägga sig an med en viss livsstil, såsom ateisterna hävdar. Att vara kristen är ett liv med Gud. Ett liv som tar sin början i dopet, där Herren ger oss andligt liv. Detta andliga liv välsignar oss till ande, själ och kropp. Därför får du förvänta dig det bästa av Gud. Därför får du börja din dag med psaltarversen: ”Detta är den dag som Herren har gjort, låt oss på den jubla och vara glada!” (Ps 118:24)

Huvudspåret i den kristnes själliv är alltså tacksamhet och förväntan. ”Gläd er alltid i Herren. Än en gång vill jag säga: gläd er. Låt alla människor se hur vänliga ni är. Herren är nära. Gör er inga bekymmer för något utan låt Gud i allt få veta er önsknigar genom åkallan och bön

med tacksägelse. Då skall Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara era hjärtan och era tankar i Kristus Jesus.” (Fil 4:4-7)

Amen.

Per-Anders Grunnan er prost i Misjonsprovinsen og kyrkoherde i Uddevalla og Stigen.